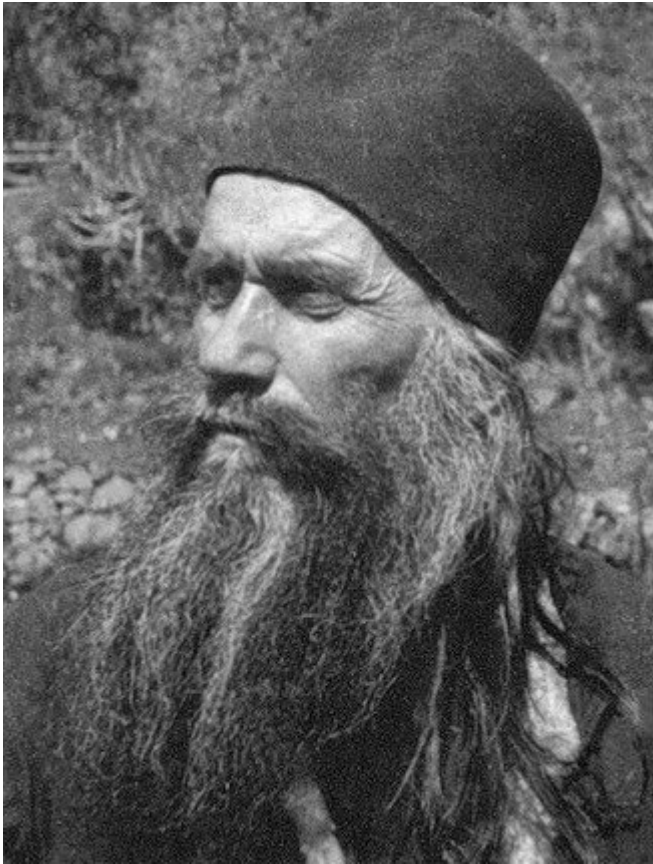

24 Σεπτεμβρίου 2024

Ανήμερα του Αγίου Σιλουανού

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Image not found or type unknown

Σήμερα γιορτάζει ο Άγιος Σιλουανός. Τον αγαπώ τον άγιο αυτόν. Όχι γιατί μοιάζουν οι αγώνες μας ή μιμούμαι την αρετή του. Αν και το τελευταίο το έβγαλα τελείως από την ζωή μου, μετά από μάχες με την φαντασιακή εικόνα του εαυτού μου, όταν άκουσα τον Γέροντα Σωφρόνιο του Έσσεξ, να λέει «δεν πρέπει να ισχυριζόμαστε ότι επαναλαμβάνουμε την εμπειρία των Αγίων Σιλουανού, Ισαάκ του Σύρου, Συμεών του Νέου Θεολόγου, Γρηγορίου του Παλαμά ή Σεραφείμ του Σαρώφ. Στην πνευματική ζωή δεν υπάρχει επανάληψη ακριβής, ταυτόσημη... Δεν πρέπει ποτέ να συγκρίνουμε τον εαυτό μας με κανένα πρόσωπο. Ο καθένας από εμάς, όσο μικρός και αν είναι, είναι μεγάλος ενώπιον του Αιωνίου. Ο Θεός συνάπτει με κάθε ανθρώπινη ύπαρξη καρδιακή και μοναδική σχέση.»

Βέβαια αυτά στις καθ' ημάς «ιερατικές» και «θεολογικές» σχολές, όχι μόνο δεν μας τα είχαν πει, μα μας έδινε κατευθύνσεις πλήρους αφομοιώσεως από ένα τέτοιο υψηλό πρότυπο ανθρώπου, που καθημερινά ένιωθες τουλάχιστον ενοχικά άχρηστος που δεν μπορούσες να το φτάσεις. Και αυτομαστιγωνόσουν γιατί απλά ήσουν άνθρωπος και όχι σούπερμαν.

Για ποιο λόγο λοιπόν αγάπησα τον Άγιο Σιλουανό; Διότι στο βίο του αποκαλυπτικώ τω τρόπω, άκουσε την φωνή του Χριστού σε ώρες απόλυτης απόγνωσης, να του λέει «Κράτα τον νου στον Άδη και μην απελπίζεσαι..». Εμένα λοιπόν όταν διάβασα αυτή την φράση σε στιγμές που σπάρασα στα πατώματα της προσωπικής μου οδύνης, ένα βήμα πριν την ολική καταστροφή, με λύτρωσε αυτή τη φράση. Με ανέστησε υπαρκτικά και συντρόφευσε την καθημερινότητα μου που δεν ήταν τότε και η καλύτερη.

Ένωσα για πρώτη φορά ότι δεν είμαι μόνος στην εσωτερική εγκατάλειψη. Ξέρεις τι θεραπευτικό είναι αυτό; Να γνωρίζεις ότι κι άλλοι είναι στην δική σου κατάσταση; Ακόμη και ένας τόσο μεγάλος άγιος είχε τον προσωπικό του άδη; Λυτρωτικό αυτό για αυτούς αρχαρίους.

Για τους αδύναμους και λίγους στα πνευματικά και τα περί ζωής.

Ο Άγιος Σιλουανός, είχε βιώσει τον άδη του, την ψυχική και πνευματική κούραση, την θλίψη, την απελπισία και απόγνωση. Ήταν σαν κι εμένα και όλους τους ανθρώπους, φωτεινός και σκοτεινός, αντιφατικός, και όχι αγγελικά απρόσιτος και ανθρώπινα ξένος.

Επίσης η εμπειρία μου αυτή δια του αγίου, ερχόταν να σπάσει τον καθωσπρεπισμό, τον αβάστακτο ηθικισμό όλων εκείνων που σου έλεγαν ότι πρέπει να γελάς, ακόμη κι όταν εσύ θέλεις να ουρλιάξεις. Που είχαν ένα μόνιμο χαμόγελο σαν διαφήμιση της crest και μια ηρεμία σαν τον Βούδα του Νεπάλ, χωρίς όμως το ιλαρόν βλέμμα του Χριστού που γεμάτο αγάπη αγκαλιάζει και ανασταίνει τους αποτυχημένους και πληγωμένους της ιστορίας.

Έπαψα από εκείνη την μέρα να ενοχοποιώ τον εαυτό μου σε στιγμές αδυναμίας και αστοχίας. Όταν ένιωθα πτώσεις και ματαιώσεις ακόμη και ενώπιον του Θεού. Άκουσα και αισθάνθηκα για πρώτη φορά ηχηρή την φωνή του Ιησού μου, κραυγάζει εντός του προσωπικού μου Γολγοθά, «Ηλί Ηλί λαμά σαβαχθανί...., τουτέστιν Θεέ μου Θεέ γιατί με εγκατέλειπες...» Αγίασε πόνος μου, ελευθερώθηκε η κραυγή μου, βρήκα αρχή και έξοδο από την θλίψη και τον οδύνη μου.

Στην εκκλησία του Χριστού και βιωματικά στα αρχαία συναξάρια, ο πόνος και η ανθρώπινη αδυναμία και φρίκη, δεν φτιασιδώνεται υποκριτικά. Δεν νιώθει κανείς ένοχος επειδή δεν είναι καλά. Δεν αναγκάζεται να κρυφτεί. Να φοβηθεί ή να νιώσει απαίσια και ένοχα επειδή δεν είναι τέλειος.

Ομολογεί δημοσίως για το τι του συμβαίνει, κατονομάζει τα πάθη, μιλάει για τους πόνους και καημούς του, παλεύει με πτώσεις και ανατάσεις, ως ένας φυσιολογικός άνθρωπος και το κυριότερο δεν αρρωσταίνει από την νεύρωση του θρησκευτικού καθωσπρεπισμού και ηθικισμού, που σε πιέζει να φαίνεσαι και να παριστάνεις κάτι που δεν είσαι.

Αυτή είναι η σχέση μου με τον Άγιο Σιλουανό, και είπα σήμερα να σας την εξομολογηθώ. Να σας πώ ότι πολλές φορές η απόγνωση λυτρώνει από τις ψευδαίσθησεις της παντοδυναμίας μας και τις αρρωστημένης αυτοεικόνας μας. Ότι μια πτώση στο άδη μας, είναι η αρχή του παράδεισου μας.

π.λίβυος

Πηγή: plibyos.blogspot.gr